

σας κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ μαλακοῦ χόρτου, ὑποκάτω γηραιᾶς λευκῆς μὲ αἱματωμένους πόδας. Τὸν εἶχε κεντήσῃ σφήξ καὶ ὁ πόνος ἦτο σφοδρὸς. « Ἀλλὰ πόσον περισσότερον ὑπέφερεν ὁ Χριστὸς καὶ οἱ ἅγιοι ! » ἐσκέφθη σοβαρῶς καὶ εὐσεβιάτως· ἄνευ τῆς ἐλαχίστης οἰήσεως ὁ Βέρτος·

Ἡσθάνθη μεγάλην παρηγορίαν καὶ ἄνεσιν κείμενος ἐκεῖ ἐπὶ τῆς τρυφερᾶς χλόης, ὑποκάτω τοῦ πυκνοῦ φυλλώματος τῶν δένδρων καὶ ἀνὰ μέσον περὶ δῶν, μολοντί ὁ ποὺς του τῷ ἐπροξένοι μεγάλον πόνον.

Πόσα ὥραϊα καὶ ἀξιοπερίεργα πράγματα ἔβλεπε τότε διὰ πρώτην φοράν! — φασιανούς καὶ παντοῖα ἄλλα περὶ τὰ πετώντα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ζητοῦντα τροφήν ἢ ὕλην διὰ νὰ ἐπισκευάσουν τὰς φωλεὰς των· ἔντομα καὶ ὥραϊα μικρὰ ζωῦφια, ὧν οὔτε τὰ ὀνόματα ἐγνώριζεν οὔτε τὰς ἔξεις. Κεχυρμένοις μέσα εἰς τὰς περὶδας παρετῆρει ἐκστατικῶς ὅλα ταῦτα· ὑπῆρχον χιλιάδες τοιούτων εἰς τὰ ἴδια τοῦ δάση ἐν Ἀδελφικῶν, ἀλλ' ἐκεῖ οὐδέποτε περιεπάτει μόνος· ὅταν ἐξήρχετο πεζὸς εἶχε σύντροφον τὸν πάτερ Φίλιππον, ὅταν δὲ ἵππευε τὸν ἡκολούθει ὁ ἵπποκόμος τοῦ Οὐίλλιελμος, οὐδέποτε δὲ τῷ ἐπατρέπετο νὰ στέκη καὶ νὰ χρονοτριβῇ ἢ νὰ ἐξαπλῶνεται ἐπὶ τοῦ χόρτου· ἐκτὸς δὲ τούτου ἡ ἡχηρὰ φωνὴ τοῦ ἱερέως ἐφόδιζε τὰ δειλὰ ἐκεῖνα πλάσματα οὐχὶ ὀλιγώτερον ἢ τὰ βήματα τοῦ ἵππου καὶ τὸ γαῦσιμα τοῦ Ράلف.

« Ὅταν μεγαλώσω, » εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ μικρὸς κόμης, « θὰ περιπατῶ ὅλον τὸν καιρὸν μου ἔξω εἰς τὰ δάση, θὰ σχετισθῶ μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ ὥραϊα πλάσματα, καὶ θὰ τὰ ἐρωτήσω τί κάμνουν. » Τόσον δὲ τὸν εἶχε καταγοητεύσει ὁ νέος οὗτος κόσμος, ὥστε ἐλησμονήσεν ἐντελῶς ὅτι ἦτον ἀνυπόδητος καὶ ὅτι δὲν ἤξευρε ποῦ ἤθελε κοιμηθῇ τὴν νύκτα ἐκεῖνην. Εἶχε μάλιστα λησμονήσει τὴν ἰδίαν του ὑπαρξιν, — καὶ τοῦτο τὸ εὐτύχημα μᾶς συμβαίνει ἅμα μάθωμεν νὰ ἀγαπῶμεν τοὺς περρωτοὺς καὶ τετράποδας ἀδελφούς μας, τοὺς ὁποίους ἔχομεν πάντοτε πλησίον μας, καὶ τοὺς ὁποίους φεῦ! παραμελοῦμεν οἰκτρῶς, ἀκόμη καὶ ὅταν δέν τους κατοικοιοῦμεν. Ὁ Βέρτος εἶχεν ἐντελῶς λησμονήσει, ὅτι ἦτο δραπέτης, ὅτι εἶχεν ἐξέλθει εἰς τὸν κόσμον μὲ τὴν ἰδέαν νὰ ἀνακαλύψῃ τίς τὸν ἐκράτει αἰχμάλωτον καὶ μὲ σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ τὸν πολεμήσῃ, ὅστις δῆποτε καὶ ἂν ἦτο· τὸν ἐνδιέφερε πολὺ περισσότερον νὰ μάθῃ τί εἶδος πτηνοῦ ἦτο μέγας τις κολλιυρίων φαιδς, ὅστις ἐκρέμαζε μικρὸν ποντικὸν ἐπὶ μιᾶς ἀκάνθης, καὶ τὸν λόγον διὰ τὸν ὅποιον ὁ κολλιυρίων ἐκρέμασε τὸν ποντικὸν ἐκεῖ καὶ ἀπέπτῃ. Ἄν δὲν εἰξεύρητε οὔτε σεῖς, μικροὶ μου ἀναγνῶσται, τὸν λόγον, σᾶς λέγω ὅτι οἱ κολλιυρίωνες ὁμοιάζουν κατὰ τοῦτο πρὸς τοὺς ἀνθρώπους καὶ προτιμοῦν νὰ τρώγουν τὸ

κυνήγιόν των ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὸν θάνατόν του.

Ὅτε ὁ κολλιυρίων ἀπέπτῃ νὰ ζητήσῃ νέαν τροφήν διὰ τὴν οἰκογένειάν του, ὁ μικρὸς κόμης ἀπεκοιμήθη. Ἐκ τῆς κουράσεως, τῆς σύγκλησεως καὶ τοῦ καύσωνος τοῦ ἡλίου τὸν κατέλαβεν ὕπνος βαθύς καὶ ἄνευ ὀνείρων, ἐν μέσῳ τῶν εὐωδῶν καλύκων τοῦ Μάϊου καὶ τῶν τερπνῶν κελαδημάτων μιᾶς ἀκανθυλλίδος.

(ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΟΣΤΑ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ.

Ὁ μικρὸς Ἀριστείδης ἐνίπτει τὰς χεῖράς του. Ἡνοίγε καὶ ἔκλειε τὰ δάκτυλά του. καὶ τὰ ἔτριβε μὲ τὸ σαπούνιον μέσα καὶ ἔξω, ἐνῷ δὲ τὰ ἔστρεψε καὶ τὰ ἐλύγιζε τοιουτοτρόπως ἐσκέπτετο, « διατὶ τάχα νὰ ἦναι ἀπὸ τόσα κόκκαλα τὰ χέρια μας καὶ ὄχι μονοκόμματα, διατὶ τάχα νὰ μὴν ἦμεθα μονοκόμματοι καὶ ἡμεῖς ἀντὶ νὰ ἔχωμεν τόσα διάφορα κόκκαλα εἰς τὸ σῶμά μας ; »

« Πόσα κόκκαλα ἔχει τὸ σῶμά μου, πατέρα ; » ἤρώτησεν.

« Ὡς πόσα σοὶ φαίνεται ὅτι ἔχεις ; » εἶπεν ὁ πατήρ του.

« Πολλὰ βέβαια, » ἀπεκρίθη ὁ Ἀριστείδης σκεπτικῶς, « στάσου νὰ συλλογισθῶ, — ἕως πενήντα λέγω. »

« Ἀκόμη περισσότερα παιδί μου, διακόσια ὀκτώ. »

« Διακόσια ὀκτώ ! δὲν εἰμπορῶ σχεδὸν νὰ τὸ πιστεῦσω. Πῶς γίνεται ; Νὰ ! ἔχω ἓνα μεγάλο στρογγυλὸ διὰ τὸ κεφάλι μου, ὕστερ. . . . »

« Στάσου ὀλίγον. Ἐκεῖ ὅπου σοὶ φαίνεται ὅτι εἶναι ἓν, στρογγύλον κόκκαλον, εἶναι τριάντα· καθὲ κεφαλὴ ἔχει τριάντα κόκκαλα, τὰ ὅποια ἀποτελοῦν τὸ κρανίον. Ὁ κορμὸς τοῦ σώματος ἔχει πενήντα τέσσαρα κόκκαλα, οἱ βραχίονες ἀπὸ τοὺς ὤμους ἕως τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων ἔχουν τριάντα δύο καὶ τὰ σκέλη ἀπὸ τῶν μηρῶν μέχρι τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν ἔχουν τριάντα. Ἡ χεὶρ εἶναι θαυμασιώτατος μηχανισμός. Πόσα θαυμάσια πράγματα ἐξεργάζεται, τὰ μέγιστα καθὼς καὶ τὰ λεπτότατα· πόσον ἐπιδεξιῶς ὑπακούει εἰς ὅλας τὰς διαταγὰς τοῦ νοός ! Πρόσεχε οἱέ μου, νὰ μεταχειρίζεσαι πάντοτε τὰς χεῖράς σου εἰς καλὰ μόνον ἔργα, τὰ ὅποια θὰ τιμῶσαι σέ, καὶ θὰ φέρωσι δόξαν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ὅστις σὲ ἐχάρισε καὶ τὸν θαυμάσιον τοῦτον μηχανισμόν καὶ τὸν νοῦν ὅστις τὸν ὀδηγεῖ. »

« Γιέ μου, ἐὰν δεχθῇς τοὺς λόγους μου, καὶ ταμειεύσῃς τὰς ἐντολάς μου παρὰ σεαυτῷ.... τότε θέλεις ἐννοήσαι τὸν φόβον τοῦ Κυρίου, καὶ θέλεις εὐρεῖ τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ Θεοῦ. » (Παροιμ. 6' 1 5.)